

Κάλαντα πρωτοχρονιάς Ικαρίας

Αρχιμηνιά κι αρχιχρονιά, ψηλή μου δεντρολιβανιά
κι αρχή καλός μας χρόνος, εκκλησιά με τ' άγιος θρόνος

Άγιος Βασίλης έρχεται από τον κάβο Πάπα
βαστάει και στην πλάτη του μια μαλλιαρή φυλάκα

Κατέβηκε μια πέρδικα που περπατεί λεβέντικα
Να βρέξει το φτερό της μές το δροσερό νερό της.

Και βρεχει τον αφεντη μας τον..... λεβέντη μας τον πο τον
πολυχρονεμένο και στον κο και στον κόσμο ξακουσμένο.

- Εσένα, αφέντη, πρέπει σου καρέκλα καρυδένια για ν' ακουμπάς τη
μέση σου τη μαργαριταρένια.

Εσένα πρέπει αφέντη μου στις λίρες να καθίζεις
Με το 'να χέρι να μετράς, με τ' άλλο να δανείζεις

- Και πάλι ξαναπρέπει σου, βάλε στραβά το φέσι σου
Καράβι ν' αρματωσεις και τα σκοινιά και τα άρμπουρα να τα να τα
μαλαματώσεις.

Στην πλώρη βάλε μάλαμα στην πρυ στην πρύμη βάλε ασήμι
Καταμεσής του караβιού τον ά τον άγιο βασίλη.

- Πολλά 'παμε τ' αφέντη μας ας πούμε της κυράς μας
Κατέβηκε μια πέρδικα που περπατεί λεβέντικα
Και βρέχει το φτερό της μές το δροσερό νερό της.

Και ραινει την αφέντισσα τη..... τη λεβέντισσα την πο την
πολυχρονεμένη και στον κο και στον κόσμο ξακουσμένη.

- Κυρά ψηλή, κυρά λιγνή, κυρά καμαροφρύδα
Που' χεις τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι στήθος της αηδόνας το
φτερό τό χεις τόχεις καμπανοφρύδα

Κι όταν λουστεις και χτενιστεις και πας στην εκκλησιά σου
η στρατά ρόδα γέμισε απ' την περπατησιά σου.

Που όταν λουστεις και χτενιστεις και πας στην εκκλησιά σου
εσύ σαι το ψηλό δεντρί κι οι άλλες τα κλωνιά σου.

Πολλά `παμε και της κεράς, ας πούμε και της κόρης
- Έχετε κόρην όμορφη, που δεν έχει ιστορία
ούτε στην Πόλη βρίσκεται, ούτε στη Βενετία.

Μον μεσ' τα χιόνια λούζεται και παι και παίρνει τις ασπράδες και μεσ' τα
τριαντάφυλλα τις ρο τις ροδοκοκκινάδες.

Εμείς εδώ δεν ήρθαμε να φάμε και να πιούμε
Μον έχετε κόρην έμορφη κι ήρθαμε να τη δούμε.

Την πόρταν ήβραμ ανοιχτή, θαρρώ πως έχει και πηχτή
Φοινίκια λουκουμάδες και κρασι με τους κουβάδες.

Εμείς εδώ δεν ήρθαμε να φάμε και να πιούμε
μόνο σας αγαπούσαμε κι ήρταμε να σας δούμε.

Σ αυτό το σπίτι πούρταμε πέτρα να μη ραγίσει
Κι ο νοικοκύρης του σπιτιού χρόνους πολλούς να ζήσει.

Σ' αυτό το σπίτι που `ρθαμε, τα πάτερα `ν' ξυλένια,
του χρόνου σαν και σήμερα να' ναι μαλαματένια.

Δώστε μας και τον κόπο μας ας μη χασομερούμε τα ωραία μας
παινέματα και αλλού να πα να πούμε.